

ת"פ 16830/09/15 - מדינת ישראל נגד פלונית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 16830-09-15 מדינת ישראל נ' פלונית
לפני כבוד השופט איתי הרמלין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד אלכס ישראלוב

המאשימה

נגד

פלונית

ע"י עו"ד ליאת לוינסון

הנאשמת

הכרעת דין

1. מן הסיבות שאפרט להלן החלטתי לזכות את הנאשמת מהעבירה של תקיפת שוטר שיוחסה לה, וכן מאחת מעבירות התקיפה שיוחסו לה ומאחת מעבירות האיומים שיוחסו לה, ולהרשיעה באחת מעבירות האיומים שיוחסו לה וכן באחת מעבירות התקיפה שיוחסו לה תוך דחיית טענת ההגנה מן הצדק שהעלתה ההגנה.

הערת פתיחה:

2. בטרם אפנה לנימוקי הכרעת הדין אציין שלנוכח התרשמותי הבלתי אמצעית מן הנאשמת ולאחר שהשיבה בחיוב לשאלתי האם טופלה במערכת בריאות הנפש, הפניתי אותה בטרם המשפט לבדיקת הפסיכיאטר המחוזי שיחווה דעתו האם היא כשירה לעמוד לדין, והאם הייתה אחראית למעשיה בשעת ביצוע העבירה לכאורה. הנאשמת לא התייצבה לבדיקה והודיעה שאינה מעוניינת בה. זאת, ככל הנראה מחשש שתיוגה המשפטי כחולת נפש יזיק לה יותר מאשר הרשעה אפשרית בהליך הפלילי. הנאשמת גם הציגה מסמכים רפואיים התומכים לדעתה בכך שאין מקום לבדיקה. בהתחשב בטיבן של האשמות שיוחסו לה, החלטתי שאין מקום לכפות על הנאשמת בדיקה פסיכיאטרית. גם במהלך המשפט התנהגותה של הנאשמת, התבטאויותיה ותכנים מסוימים של עדותה העלו סימני שאלה אודות בריאותה הנפשית. בשל כך שוב הצעתי לנאשמת בסיום המשפט להיבדק בבדיקה פסיכיאטרית, אך היא שוב סירבה לכך. במצב דברים זה, פניתי לצדדים בהצעה שיגיעו להסכמה אודות העובדות - כזו שתתאם את עדותה של הנאשמת, אך לאחר ששקלה את הצעתי, דחתה אותה התביעה. מתוך רצון לכבד את החלטתה של הנאשמת שלא לבחור בקו הגנה פסיכיאטרי, בהכרעת הדין שלהלן לא כללתי את ההיבטים בעדותה של הנאשמת ובהתנהגותה במהלך המשפט, שהעלו סימני שאלה אודות בריאותה

האישומים:

3. בכתב האישום נטען כי בשעות הערב של ה-12.8.2014 הורידה הנאשמת את מפסק החשמל של שכניה מן הקומה מעל בבניין המשותף שבו היא מתגוררת. כשהבחין בכך השכן, איימה עליו הנאשמת שלא תתן לבני משפחתו לחיות שם ותגרום להם לעזוב את דירתם, כיוון שהם גוררים שולחנות וכסאות וגורמים רעש. לפי כתב האישום, מייד לאחר מכן ירדה הנאשמת במדרגות והשליכה לעבר שכניה אגרטל. האגרטל התנפץ, ורסיס ממנו פגע ברגלה של השכנה. לפי הטענה, באותו שלב שבה הנאשמת ואיימה על שכניה שלא תתן להם להמשיך לחיות במקום. אחר כך שפכה לפי הטענה מים על זוג השכנים. לפי כתב האישום, למקום הגיעו שוטרים שעיכבו את הנאשמת, ולאחר ש"סירבה לעיכוב", עצרו אותה. כשניסו השוטרים לכבול את הנאשמת היא בעטה בבטניהם של שניים מהשוטרים, השתוללה וסירבה להיכנס לניידת המשטרה. בתחנת המשטרה אמרה הנאשמת לפי הטענה: "תראה מה אני אעשה לשכנים שלי... לא רק אגרטל הם יקבלו, גם כוסות מהבית שלי... אני לא אעזוב אותם".

הראיות הנוגעות לתקרית של הנאשמת עם שכניה:

4. המתלונן, מר חן, סיפר בעדותו הראשית במשפט, שהוא התגורר במשך כעשר שנים בבניין שבו בוצעו לכאורה העבירות. לדבריו, הנאשמת, שהתגוררה קומה מתחתיו, נהגה (כפי שאמרה לו בעצמה) לדפוק בתקרת דירתה באמצעות מקל, ובמספר מקרים הזמינו הוא ואשתו את המשטרה. לדבריו, ביום האירוע כבה החשמל בדירת משפחתו, והוא יצא מן הדירה והרים את כל הפקקים שהיו מורדים. כשהפסיק החשמל בשנית, הוא יצא במהירות מהבית וראה את הנאשמת במקום. הוא דפק בדלתות השכנים כדי שיהיו עדים להתרחשות. הנאשמת מיהרה לברוח למטה. חצי קומה מתחת לדירת משפחתו היה מונח אגרטל בגובה כמטר (בבעלותו). הנאשמת ניסתה לזרוק את האגרטל לכיוונו. לדבריו, הוא הצליח להתחמק מפגיעת האגרטל, אך האגרטל התנפץ על הרצפה, ורסיס ממנו פגע ברגלה של אשתו ופצע אותה (המתלונן הציג דיסק שלטענתו צילמה אשתו ובו נראים שברי אגרטל על רצפת חדר המדרגות). לטענת מר חן, בזמן שזרקה את האגרטל אמרה הנאשמת: "אני אגרום לכם לסבול. אתם לא תחיו פה. אני אגרום לכם לעזוב פה". כשיצאו השכנים והחלו צעקות, החלה הנאשמת להתיז מים מבקבוק - כדבריו: "יצאו שכנים, היו שכנים, צעקות. היא הוציאה בקבוק מים מהבית, התחילה להשפריץ למעלה, ותוך כדי הצעקות האלה 'אתם לא תחיו פה'". המתלונן לא ידע במי פגעו המים ששפכה הנאשמת ואמר: "נשפך למעלה פה ושם. זה היה מים". בשלב זה הזמינו הוא ואשתו את המשטרה. לדבריו המתלונן, ברקע התנהגות הנאשמת הייתה טענת השווא שלה שהוא ואשתו מרעישים - בעיקר אשתו שלטענת הנאשמת הולכת בבית בנעלי עקב. המתלונן ציין שהוא ואשתו עברו לגור במקום אחר, כיוון שלא יכלו להתמודד עם הנאשמת כשכנה שלטענתו גם גרמה לילדיו לפחדים גדולים.

5. בחקירתו הנגדית אישר המתלונן שהנאשמת הזמינה לבניין שוטרים במקרים אחרים בטענה שבני משפחתו מרעישים ומפריעים לה, אלא שלדבריו בני משפחתו לא הרעישו כלל. המתלונן עמד על כך

שבתקרית שבה עוסק כתב האישום הוא או אשתו התקשרו להזמין את המשטרה והזמין את הסניגורית לבדוק את תדפיס השיחות היוצאות מהטלפון שלו. לדבריו, הוא אף מחזיק בהקלטה של ההתרחשות[1].

6. המתלוננת, גב' חן, תיארה בעדותה את האירועים באופן דומה לזה שתיארם בן זוגה המתלונן וכך גם את טענות הנאשמת נגדם על רעש שהם גורמים, את תגובתה בדפיקה על תקרתה, את הנזקים שנגרמו לדעתה לילדיהם כתוצאה מהתנהגות הנאשמת ואת העובדה שבעקבות התנהגותה של הנאשמת עברו דירה. המתלוננת לא זכרה מי צילם את הסרטון שהציג בן זוגה במהלך עדותו. הבדל משמעותי בין עדויות בני הזוג נמצא בכך שהמתלוננת טענה כי במהלך העימות ביניהם הנאשמת תפסה את מר חן בכתפיו ואילו מר חן לא טען כך כלל. הבדל נוסף נמצא בכך שבעדותה בפני אמרה המתלוננת שהנאשמת אמרה לה ולבן זוגה בנוכחות השוטרים שלא תעזוב אותם בשקט ותפריע להם בחייהם, בעוד לפי עדות בן הזוג (ולפי עדויות השוטרים) לא נאמרו דברים מעין אלה בנוכחותם. כמו כן, אמרה המתלוננת כי האגרטל פגע בקיר (בעוד בן זוגה העיד שהתנפץ על הרצפה). גב' חן גם טענה כי שכנים אחרים הם אלה שהתקשרו למשטרה.

7. עדויות בני הזוג סדאייב בחקירה (ת/1 ו-ת/2) הוגשו בהסכמה, אך לא נמצאה בהם עדות ישירה לחובתה של הנאשמת בנקודה כלשהי השנויה במחלוקת. שני השכנים יצאו לחדר המדרגות, ראו כד שבור, ושמעו צעקות שאת תוכן לא זכרו. השכן ציין ספציפית שלא שמע איומים. יש לציין שעדויות אלה נגבו חמישה חודשים לאחר התקרית נושא כתב האישום.

8. הנאשמת סיפרה בעדותה הראשית בפני כי שכניה-המתלוננים הקימו רעש ביום האירוע נושא כתב האישום, והיא הזמינה את המשטרה כפי שעשתה גם במקרים קודמים שבהם הקימו השכנים רעש - כאשר מקור הרעש בדפיקת עקבי הנעליים של אשה. הנאשמת אישרה שהפסיקה את החשמל לדירת השכנים, ואחר כך עלתה שוב לקומה שבה הם מתגוררים והתעמתה עם השכן. הנאשמת הודתה כי שברה את האגרטל בחדר המדרגות. בחקירתה הנגדית הדגישה הנאשמת כי לא זרקה את האגרטל על השכנים, אלא על הרצפה לידה, ואמרה כי אילו הייתה זורקת אותו עליהם, הייתה פוגעת. לדבריה, לא ידוע לה האמנם פגע רסיס מהאגרטל ברגלה של המתלוננת. יצוין שבחקירתה במשטרה בליל האירוע (ת/7) אמרה הנאשמת כי זרקה את האגרטל על הקיר ולא על השכנים. הנאשמת טענה כי המתלונן איים עליה במהלך הוויכוח ביניהם, אך כשנשאלה על כך בחקירתה הנגדית הסבירה שהאיום היה בכך שאמר לה שהמשטרה תבוא תוך זמן קצר "לטפל בה". הנאשמת אמרה שיתכן שבלהט הוויכוח אמרה למתלוננים שלא תתן להם לחיות בבניין ותגרום להם לעזוב את המקום[2]. בהמשך אמרה גם שיכול להיות שבתחנת המשטרה אמרה לשוטר: "תראה מה אני אעשה לשכנים שלי, שלא רק אגרטל הם יקבלו, אלא גם כוסות מהבית שלי... אני לא אעזוב אותם"[3] - דברים הנזכרים בדו"ח הפעולה של השוטר יוסף צרויה (ת/4) כדברים שנאמרו לו בשלב שאחרי עיכובה של הנאשמת ואחרי שהודיע לה על זכותה לשתוק. הנאשמת הכחישה את הטענה ששפכה מים על המתלוננים. בעדותה במשטרה גם טענה שבדבריה שלפיהם תחזיר למתלוננים כגמולם, התכוונה שתרעיש להם כפי שהרעישו לה[4].

9. השוטר מור שקורי שהגיעה למקום התקרית ביום האירוע, סיפרה בעדותה שהנאשמת הודתה שזרקה את האגרטל על השכנים[5]. דברים דומים נכתבו גם בדו"ח הפעולה של השוטר יוסף צרויה, שהוגש ללא התנגדות (ת/4).

10. בדו"ח הפעולה של השוטר יוסף צרויה (ת/4), שהוגש כאמור ללא התנגדות, נכתב גם כי שברי האגרטל היו בעיקר מתחת לארון החשמל וסמוך לדלת הכניסה של משפחת חן.

ממצאים ומסקנות לעניין התקרית בין הנאשמת לשכניה והתייחסות לטענת האכיפה הבררנית:

11. השכנים המתלוננים השאירו עלי רושם כללי אמין ביותר, וניכר היה כי סבלו מאד מהשכנות עם הנאשמת. מדובר בסיטואציה טראגית שבה הנאשמת משוכנעת שהשכנים מרעישים באופן קבוע ומנקודת מבטה מחזירה להם כגמולם. אשר לתקרית עצמה מצאתי את עדותו של המתלונן אמינה ביותר בעיקר בשל התאמתה לראיות אחרות בתיק כפי שתיארתי לעיל. הבדלים קלים בין עדויותיהם של המתלוננים כמו גם פגמים באמינות עדות המתלוננת כפי שתיארתי לעיל, הם חסרי משמעות בהקשר של קביעת העובדות בתיק, כיוון שעדות המתלונן נתמכות בממצאים אובייקטיביים ובעדות הנאשמת עצמה.

12. שני השכנים-המתלוננים והנאשמת עצמה אומרים כי הנאשמת זרקה את האגרטל של המתלוננים שהיה מונח חצי קומה מתחת למקום שבו עמדו השכנים (ליד דלת דירתם). אני מקבל את עדויות השכנים שלפיהן רסיס מאותו אגרטל שהתנפץ פגע ברגלה של המתלוננת - עניין שהנאשמת לא אישרה ולא הכחישה, אלא כאמור העידה כי אינו ידוע לה. ההבדל בין גרסת המתלוננים לגרסת הנאשמת אשר לאגרטל הוא בשאלה האם זרקה הנאשמת את האגרטל על השכנים כטענתם או על הרצפה או על הקיר שלידה כטענתה. קבילותן של התבטאויות הנאשמת באזני שוטרי הסיור בעניין זה מוטלת בספק, שכן לא ברור אם הזהירו את הנאשמת בדבר זכותה לשתוק בטרם התוודתה באזניהם בעניין זה, ולכן לא אסתמך עליהם בקביעת ממצאים (לעניין אי-קבילותה של התוודות בתשאול שלא קדמה לו אזהרה ראו למשל פסקאות 33-34 בע"פ (מרכז - לוד) **מדינת ישראל נ' ארז אדרי** (2016)). עם זאת, לדברי האיום שהשמיעה הנאשמת באזני השוטר צרויה בתחנת המשטרה (כאמור בדו"ח הפעולה שלו שהתקבל ללא התנגדות) שלפיהם בפעם הבאה "יקבלו השכנים" לא רק אגרטל אלא גם כוסות מהבית שלה ניתן לייחס ערך מחזק מסוים לטענת השכנים שהאגרטל נזרק עליהם. זאת, כיוון שלפי הדו"ח דברים אלה נאמרו אחרי אזהרתה של הנאשמת בדבר זכותה לשתוק ואף לא כחלק מתשאול אלא כהתרסה ספונטאנית. מעבר לכל אלה, על כיוון הזריקה של האגרטל ניתן ללמוד ממיקומם של שברי האגרטל. כדי לקבוע את מיקום השברים אינני נסמך על הסרטון שהוגש ולא ברור מי צילמו, אלא על דו"ח הפעולה של השוטר צרויה שהוגש כאמור לעיל בהסכמה ולפיו נמצאו השברים ליד דלת דירתם של המתלוננים. כאמור לעיל, בעת זריקת האגרטל, הנאשמת עמדה כחצי קומה מתחת למתלוננים שעמדו במפלס של דירתם. העובדה שכשהגיעה המשטרה למקום נמצאו שברי האגרטל ליד המקום שבו עמדו השכנים הנמצא כאמור חצי קומה מעל למקום עומדה של הנאשמת בעת זריקת האגרטל, ושרסיס מן האגרטל פגע בשכנה, מלמדת כי הנאשמת לא זרקה את האגרטל על הרצפה או על הקיר לידה או

מתחתיה, אלא כלפי מעלה לכיוונם של השכנים. מדובר כמובן במעשה המצריך הפעלת כוח לא מועט, ומחייב מודעות של הנאשמת למעשיה ולסיכון שהם יוצרים (זמן מעופו של האגרטל שנזרק כלפי מעלה והאט בדרכו גם אפשר למתלונן להתחמק מן הפגיעה כטענתו). כיוון שכך, אני קובע כי הנאשמת אמנם זרקה את האגרטל על השכנים - בין אם התכוונה לפגוע בהם פגיעה ישירה ובין אם התכוונה לנפץ את האגרטל על ידם באופן שיכול להביא לפגיעת רסיס בגופם. יצוין שאינני רואה כל חשיבות בשאלה אם הנאשמת רצתה לפגוע במר חן ואילו בפועל פגע הרסיס באשתו, שכן מדובר בעבירה הדורשת מחשבה פלילית בלבד, וכאמור לעיל הנסיבות מלמדות על כך שהנאשמת הייתה מודעת לכך שהיא זורקת את האגרטל על שני השכנים שעמדו בסמוך זה לזה.

13. לנוכח העובדה שקבעתי שהנאשמת זרקה את האגרטל לעבר המתלוננים, אינני נדרש להיכנס לעומק טענת הסניגורית שזריקת האגרטל היא בגדר זוטי דברים - טענה שהתבססה בעיקרה על ההנחה העובדתית שהאגרטל לא נזרק לעבר המתלוננים, ששונה ממשקנתי הראייתית לעיל. טענתה החלופית של הסניגורית שמדובר בזוטי דברים כיוון שלמתלוננת לא נגרמה פגיעה ממשית כתוצאה מפגיעת רסיס האגרטל, אינה נראית לי. העבירה שיוחסה לנאשמת היא עבירת תקיפה סתם בלי קשר לתוצאת התקיפה, והשלכת אגרטל גדול על אדם אחר בנסיבות שבו התרחשה אינה מעשה קל ערך לפי אף אחד מרכיבי סייג זוטי הדברים. לפיכך, **בגין זריקת האגרטל על שכניה אני מרשיע את הנאשמת בעבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.**

14. בעדויות השכנים כפי שפירטתי לעיל לא היה כדי לבסס טענה שהנאשמת שפכה מים על מי מהם - ובכל מקרה בהתחשב בתיאור שתיאר המתלונן ומובא לעיל, מדובר בזוטות, שהתרשמתי שגם המתלונן עצמו לא ייחס להן כל חשיבות. לפיכך, **אני מזכה את הנאשמת מהאישום בתקיפה בכל הנוגע לשפיכת המים.**

15. לנוכח אמינותו הכללית של המתלונן ולנוכח העובדה שהנאשמת לא פסלה את האפשרות שאמרה את הדברים שהוא טען שאמרה, אני קובע כי היא אכן אמרה אותם. כלומר, שהנאשמת אמרה למתלונן במהלך הוויכוח ביניהם: "אני אגרום לכם לסבול. אתם לא תחיו פה. אני אגרום לכם לעזוב פה", וזאת באותו זמן שבו זרקה לכיוון המתלוננים את האגרטל ובעת שפיכת המים. יצוין שאינני מוצא כי עדויות השכנים, בני הזוג סדאייב, שנמסרו במשטרה 5 חודשים לאחר המקרה מעלות ספק בשאלה האם אמרה הנאשמת את שנטען שאמרה. יתכן, כמובן, שהשכן לא שמע את כל שנאמר, ואין בכך הוכחה כי הדברים לא נאמרו. יתכן גם שעד למסירת עדותו נשתכחו ממנו הדברים המדויקים ששמע, כפי שנשתכחו מגב' סדאייב לפי עדותה. העובדה שלא הוגשה הקלטת שהמתלונן העיד שתיעדה את ההתרחשות אף היא לא מקימה ספק בשאלה האם נאמרו הדברים - מה עוד שכלל לא ברור האם מדובר בקלטת אודיו או כפי שסביר יותר קלטת וידאו בלבד כמקובל במצלמות אבטחה בשל הוראות חוק האזנת סתר. כידוע, דוקטרינת הנזק הראייתית אינה חלה במשפט הפלילי באותו אופן שבו הוחלה במשפט האזרחי. זאת, כיוון שממילא במשפט הפלילי על התביעה להוכיח את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר (לעניין זה ראו: ע"פ 5386/05 **בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל** (2006)). כפי שתיארתי לעיל, השתכנעתי מעבר לספק סביר בגרסת התביעה אשר לחלק זה של עובדות כתב האישום, ועצם

המחדל החקירתי שבאי תפיסת הקלטת (אם אמנם הייתה כזו), אינו מקים ספק סביר בעניינה של הנאשמת.

16. כיוון שדבריה של הנאשמת לשכנים (שהבאתי לעיל), נאמרו במקביל לזריקת האגרטל על השכנים, הם מתפרשים מבחינה אובייקטיבית כאיום בפגיעה פיזית נוספת בשכנים וברכושם. למעלה מן הצורך אציין כי יתכן שניתן להתייחס לעצם דברי הנאשמת שתגרום לשכנים לעזוב את דירתם משמעות אובייקטיבית של איום בפגיעה בחירות, שהרי זכותם המלאה להמשיך לחיות בדירתם. זאת, שכן כוונתם האובייקטיבית של דברי הנאשמת היא שתגרום להם לעזוב את הדירה בכך שתמרר את חייהם של המתלוננים עד שיעזבו את המקום - כלומר, תגרום להם בדרכים פסולות לעזוב את דירתם. בין כך ובין כך תוכן הדברים שמתקיימת בו חזקת הכוונה (שאדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו) אינו מותר ספק כי נאמרו על מנת להפחיד או להקניט את שומעיהם. קל וחומר כאשר הדברים נאמרו על ידי הנאשמת בסמיכות זמנים לזריקת אגרטל על השכנים. דברים שכאלה אינם חוסים תחת ההגנה החוקתית על חופש הביטוי והם מהווים איומים אסורים (לסיכום הלכת בית המשפט העליון בעבירת האיומים ראו רע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל (2006)**). לפיכך, **בגין דבריה אלה של הנאשמת למתלוננים אני מרשיע אותה בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.**

17. הסניגורית טענה בקשר לעבירות שבהן דנתי לעיל כי הנאשמת נפלה קרבן לאכיפה בררנית כלפיה, שכן אף היא הגישה תלונות למשטרה נגד שכניה, אך מצאתי כי אין ממש בטענה זו. אכן הסניגורית הגישה שני אישורים על הגשת תלונה על ידי הנאשמת, אך לא הובאה כל ראיה משכנעת לכך שמי מהמתלוננים נקט אי פעם באלימות כלפי הנאשמת כפי שקבעתי שנקטה הנאשמת כלפיהם במקרה זה. תלונותיה של הנאשמת התמקדו בטענה ששכניה מקימים רעש. כדי לטעון לקיומה של אכיפה מפלה יש להראות כי בנסיבות דומות התקבלו החלטות שונות. בהיעדר ראיות משכנעות לכך שהמתלוננים לא הועמדו לדין בגין מעשים דומים לאלה שקבעתי שעשתה הנאשמת, אני דוחה את טענת האכיפה הבררנית וההגנה מן הצדק.

התקרית עם השוטרים:

18. אין מחלוקת שלאחר התקרית שתוארה לעיל הגיעו לבית המריבה ארבעה שוטרים (ולא שלושה כפי שנכתב בכתב האישום). כפי שאפרט להלן, אחד השוטרים (הוותיק שביניהם) - יוסף צרויה - החליט לעכב את הנאשמת ולהורות לה להתלוות לשוטרים לתחנת המשטרה, וכיוון שהתנגדה לעיכוב החליט לעוצרה מה שהביא להחרפת התנגדותה. אציין כבר כאן שמבין שורות עדויותיהם בפניי ניתן היה להבין כי לפחות שניים מהשוטרים האחרים שהיו במקום, סבורים שלא הייתה הצדקה להחלטה על עיכובה של הנאשמת ולהוראה שניתנה לה להתלוות אליהם לתחנת המשטרה.

19. השוטרת מור שקורי, שהייתה ביום התקרית שוטרת בשירות חובה (כלומר הועברה מצה"ל למשטרה), סיפרה כי הגיעה לבית המריבה יחד עם שוטר בשם אלעד אבידן בעקבות קריאה של הנאשמת עצמה

למשטרה. הנאשמת הודתה בפניהם שזרקה אגרטל על השכנים. מייד אחר כך הגיע למקום שוטר בשם צורי (צ"ל: צרויה), ש"המשיך משם את הטיפול" - הוא אמר לנאשמת שהיא מעוכבת. הנאשמת "סירבה לעיכוב" והשוטר צורי עצר אותה. מהרגע שעצר אותה, החלה הנאשמת להתנגד - כלומר, החלה לבעוט בבטנו של כל אחד מהשוטרים שניסו לאוזקה (צרויה ושקורי). לדברי שקורי, הבעיטות לא כאבו. הנאשמת המשיכה להתנגד גם כשהורידו אותה לניידת, גם כשביקשו להכניס אותה לניידת וגם בניידת עצמה. השוטרת שקורי הסבירה את התנגדות הנאשמת למעצר בכך שלא רצתה להיות עצורה. שקורי סיפרה כי הנאשמת אמרה שהיא זו שהזמינה את המשטרה ולכן אין סיבה שתיעצר. לאורך חקירתה הנגדית הדגישה שקורי שההחלטות על העיכוב והמעצר היו של צורי (צרויה) ונמנעה מלחוות דעה בשאלה האם היו מוצדקות. השוטרת אישרה שבסיומו של עניין עבר המיקוד של השוטרים מן האירוע המקורי לתקרית מולם, וזאת בשל התנגדות הנאשמת למעצרה.

20. השוטר אלעד אבידן העיד בפניי כי בטרם הגיע למקום התקרית בדק במערכת המשטרתית וראה כי כבר היו תלונות בעבר על סכסוך שכנים באותו מקום. עם הגיעו הבחין בשברי כלי בחדר המדרגות (שמאוחר יותר נאמר לו שהם שברי אגרטל). הוא עלה ודיבר עם המתלוננים שהיו אלה שהזמינו לדבריו את המשטרה, והם סיפרו לו על הסכסוך עם שכנתם מלמטה (שלפי מה שהבין היה על רקע שיפוצים שעשתה בדירתה), ושבאותו ערב הפסיקה להם את החשמל בדירה, וזרקה עליהם אגרטל. לדבריו, ביקש מהמתלוננים להישאר בביתם כיוון שהבין ש"זורם ביניהם דם רע". השכנים לא אמרו כי נדרש טיפול מידי בנאשמת[6]. אחר כך ירד לדירת הנאשמת ושמע ממנה את גרסתה תוך שהיא דורשת שהשוטרים יטפלו בשכנים או שהיא תעשה זאת בעצמה[7]. לדבריו, לא הייתה לו בשלב זה שום סיבה לעכב אותה או לעצור אותה[8]. בלשונו הרגישה תיאר השוטר אבידן את התרשמותו בשטח שהנאשמת לוקה בנפשה - זאת, על בסיס תגובותיה כלפי השוטרים. מן העדות ניתן היה להבין כי לא היה כל קושי להבחין בכך. השוטר סיפר איך ביקש להרגיע את הנאשמת במחמאות על מראה דירתה, ובתגובה סיפרה לו שהשכנים מלמעלה עושים רעש והיא בתגובה דופקת עם מטאטא בתקרתה. לדברי השוטר אבידן: "סכסוך שכנים קלאסי. עד כאן זה לא משהו חריג. יש הרבה אירועים כאלה. זה לא מתפתח למצבים מיוחדים. אנחנו בדרך כלל מעבירים את זה לשוטר הקהילתי, הוא יושב עם האנשים ומנסה ליישר את ההדורים"[9]. השוטר אבידן הסביר כי כשוטר צעיר יחסית לא היה בטוח שיש להביא את הנאשמת לתחנה בשעת ערב מאוחרת (23:00). למקום הגיע השוטר יוסף צרויה שהודיע לנאשמת שהיא מעוכבת בגלל תקיפת השכנים באמצעות האגרטל. לפי פרשנותו של אבידן בעדותו בפניי, צרויה החליט על העיכוב כיוון שהנאשמת סירבה להציג תעודת זהות, והיה צריך לקחת אותה למשטרה לצרכי זיהוי[10]. בחקירתו הנגדית אישר אבידן כי טענה אחרונה זו לא הופיעה במזכר שכתב סמוך לאירוע[11], וכפי שאסביר בהמשך הצדקה זו לעיכוב אינה זו שמסר צרויה עצמו וגם אינה הגיונית. לאחר שסירבה הנאשמת לעיכוב עצר אותה צרויה - כאשר בין שלב לשלב חלפו בין 15 ל-20 דקות שבהם ניסו להסביר לנאשמת את המצב. הנאשמת סירבה להתלוות לשוטרים לתחנת המשטרה ו"כשה הגיע לשלב המעצר היא התחילה ממש להשתולל, הביעה סירוב למעצר" - בעטה ברהיטים ונחבלה מהם ובעטה בשוטרים. השוטר אבידן תיאר את תגובתה של הנאשמת כחסרת פרופורציה וקשר אותה בעדינות לבריאותה הנפשית של הנאשמת, שבשלה גם אילו הייתה תוקפת אותו היה נמנע מלתאר זאת בדו"ח, כיוון שריחם עליה. לשאלת הסניגורית הבהיר אבידן שגם השוטר צורי (צרויה) שהחליט על העיכוב והמעצר הבחין בכך שהנאשמת לוקה בנפשה, אך בהבדל מרגישותו של אבידן השתמש כלפיה

צורי בביטוי הגס "שישייה", שהוא שם קוד במשטרה לחולת נפש[12].

21. השוטר יעקב פרייזלר, שבשעת האירוע היה עדיין במעמד של מתנדב במשטרה, מסר בעדותו שהגיע למקום האירוע יחד עם השוטר יוסף צרויה. הפרטים שמסר אודות מה שהתרחש לאחר בואו היו דומים לאלה שמסרו שני השוטרים שעדויותיהם נִפְרְשׁוּ לעיל. עם זאת, בניגוד לדברי השוטר אבידן העיד השוטר פרייזלר שלמיטב זכרונו הנאשמת כן הזדהתה[13]. גם השוטר פרייזלר הקפיד להרחיק עצמו בעדותו מן ההחלטה על עיכובה של הנאשמת, כך אמר למשל: "לאחר מכן יוסי הסביר לה שהיא מעוכבת לפי החלטות שהוא לקח"[14].

22. לפי דו"ח הפעולה של השוטר יוסף צרויה (ת/4) הוא הגיע לזירת ההתרחשות כחלק מצוות שני. בתחילה דיבר עם הנאשמת שסיפרה לו כאמור לעיל שהשכנים עצבנו אותה ולכן זרקה עליהם אגרטל. אחר כך שוחח עם השכנים-המתלוננים שהוסיפו וסיפרו גם על הפסקת החשמל בדירתם על ידי הנאשמת. אחרי ששמע מן השכנים שהנאשמת זרקה עליהם אגרטל ושבריו פגעו ברגליהם, הוא חזר לדירת הנאשמת עיכב אותה, והודיע לה על זכותה שלא לומר דבר. הנאשמת סירבה להתלוות לשוטרים לתחנת המשטרה ולכן הודיע לה על מעצרה. כאשר סירבה לבוא עם השוטרים גם לאחר ההודעה על מעצרה, החלו השוטרים להפעיל נגדה כוח. כאשר ניסה יחד עם השוטרים האחרים לאזוק את הנאשמת, היא החלה להשתולל ולבעוט בהם. לאורך כל שלבי מעצרה היא גילתה התנגדות פיזית והשוטרים הפעילו נגדה כוח. צרויה הוסיף וציין כי כאשר הודיע לנאשמת שהיא עצורה גם בגין תקיפת שוטרים היא אמרה לו שהם לא היו צריכים לעצור אותה. בדו"ח מודגש כי בין שלב לשלב במגע עם הנאשמת הסביר לה צרויה את המצב ואת ההשלכות הצפויות של אי שיתוף הפעולה שלה. כאמור לעיל, לפי הדו"ח של צרויה בתחנת המשטרה אמרה לו הנאשמת: "תראה מה אני אעשה לשכנים שלי. לא רק אגרטל הם יקבלו. גם כוסות מהבית שלי. אני לא אעזוב אותם". לשאלת הסניגורית השיב צרויה כי המתלוננים הם הראשונים שהתקשרו למשטרה ורק אחריהם התקשרה הנאשמת. צרויה הסביר את עיכובה של הנאשמת בכך שתקפה את שכניה בזריקת האגרטל - "מדובר בתקיפה שמצריכה עיכוב החשוד לתחנה. זה מה שאנחנו עושים במקרה של תקיפה בין שכנים. אם שכן אחד תקף אנחנו מעכבים את השכן התוקף. אם זאת תקיפה הדדית מעכבים את שני הצדדים. אם לא הייתה מעורבת אלימות, אנחנו ניגשים לזה בצורה אחרת. פה הופעלה אלימות ולכן..."[15], "ברגע שיש תקיפה אלימה בין שכנים, אותו שכן מעוכב באותו רגע ולא משנה השעה - לתחנה לחקירה"[16]. אשר לטענת השוטר אבידן כי העיכוב לתחנה נעשה לצרכי זיהוי, מסר השוטר צרויה כי לפי מה שרשם העיכוב נעשה בשל תקיפה, והמעצר בשל סירוב לעיכוב[17].

23. בחקירתה במשטרה (ת/7) הסבירה הנאשמת את התנגדותה לעיכוב ולמעצר בכך שלא הבינה מדוע מעכבים אותה ואחר כך עוצרים אותה, שהרי היא שהזמינה את המשטרה וביקשה מן השוטרים לבוא לתחנת המשטרה למחרת. הנאשמת הכחישה את הטענה שבעטה בשוטרים וטענה כי השוטרים היכו אותה. בעדותה בבית המשפט חזרה על דברים אלה והסבירה שרק ניסתה למנוע את כבילתה באזיקים ולכן הניעה את גפיה לצדדים. את "השתוללותה" בדרך לניידת המשטרה ובתחנת המשטרה הסבירה הנאשמת בכך שהייתה בלחץ[18]. כאמור לעיל, אשר לטענה שאימה לפגוע בשכנים טענה הנאשמת

בחקירתה במשטרה כי כוונתה הייתה שתרעיש לשכנים כפי שהרעישו לה. בעדותה בפני אמרה הנאשמת, כאמור לעיל, שיכול להיות שבתחנת המשטרה אמרה לשוטר: "תראה מה אני אעשה לשכנים שלי, שלא רק אגרטל הם יקבלו, אלא גם כוסות מהבית שלי... אני לא אעזוב אותם"^[19]

24. עוד יש לציין כי התנהגותה של הנאשמת בתחנת המשטרה עוררה גם אצל השוטרים בתחנה שאלות אודות מצבה הנפשי. כך עולה מן השאלות שנשאלה בחקירתה (ת/7) וכן ממזכר של שוטר בשם אנדרי קפלן (ת/6), שממנו עולה שכיוון שהשוטרים התרשמו שהנאשמת לוקה בנפשה הם החליטו שלא לכפות עליה להצטלם ולמסור טביעות אצבע ודגימת די אן אי כשהתנגדה לכך.

ממצאים ומסקנות בעניין התקרית עם השוטרים:

25. עובדתית אני מקבל את תיאורם של השוטרים את מה שהתרחש כאשר הגיעו לזירת האירוע. העדויות אודות התנהגותה של הנאשמת תאמו זו את זו בנקודות העיקריות ומתיישבות גם עם עדות הנאשמת, שאך ניסתה להפחית בתיאורה מעצמת התנגדותה. עדויות השוטרים היו אמינות בעיני בין היתר כיוון שכפי שתיארתי לעיל השוטרים - ובמיוחד אבידן - לא הסתירו את העובדה שהחלטות על עיכובה של הנאשמת ועל מעצרה התקבלו על ידי שוטר אחד בלבד, וניתן היה להבין ששיקול הדעת שהפעיל לא בהכרח מקובל עליהם. עניין זה מקנה כמובן אמינות לעדויותיהם. לפיכך, אני קובע שאכן כאשר הודיע השוטר צרויה לנאשמת שהיא מעוכבת ועליה להתלוות עם השוטרים לתחנת המשטרה היא סירבה לעשות כן, ושכאשר הודיעו לה על מעצרה לא שיתפה פעולה. אין לי כל ספק שהנאשמת התנגדה לכבילתה באזיקים גם באמצעות רגליה - היא בעטה לכל הצדדים לרבות בשוטרים שניסו לאוזקה, בעיטות לא כואבות כעדותה של השוטרת שקורי.

26. אשר לעילת העיכוב - בעניין זה אין ספק שהגרסה החשובה היא זו של השוטר צרויה שהחליט על העיכוב - כלומר, שהעיכוב נעשה משום שהשכנים התלוננו שהנאשמת תקפה אותם, ולכן עיכב אותה לתחנה באופן אוטומטי. מעבר לכך שגרסת השוטר אבידן שלפיה עילת העיכוב הייתה סירוב להזדהות סותרת את גרסאותיהם של צרויה ושל פרייזלר, הרי שהיא גם אינה מתקבלת על הדעת, שכן המפגש עם הנאשמת התרחש בדירתה כאשר זהותה הייתה ידועה לשוטרים ולא היה צורך בכל זיהוי נוסף (מה עוד שהיא גם התקשרה להזמין את המשטרה למקום ומן הסתם מסרה מראש את פרטיה). אני סבור כי השוטר אבידן, שהשאיר עלי רושם חיובי כשוטר מקצועי ורגיש כאחד, ניסה להסביר לעצמו מדוע החליט שוטר מנוסה כצרויה על עיכובה של הנאשמת למשטרה, וההסבר החוקי היחיד שמצא לכך היה צורך בזיהוי, אלא שכפי שהעיד השוטר צרויה זו לא הייתה עילת העיכוב.

27. ההוראות בעניין עיכוב חשודים קבועות בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996, וזו לשונן -

בפרק זה, "עיכוב" - הגבלת חירותו של אדם לנוע באופן חופשי, בשל חשד שבוצעה עבירה או כדי למנוע ביצוע עבירה כאשר הגבלת החירות מסויגת מראש בזמן ובתכלית, הכל כאמור בפרק זה.

67. עיכוב חשוד במקום

(א) היה לשוטר יסוד סביר לחשד כי אדם עבר עבירה, או כי הוא עומד לעבור עבירה העלולה לסכן את שלומו או בטחונו של אדם, או את שלום הציבור או את בטחון המדינה, רשאי הוא לעכבו כדי לברר את זהותו ומענו או כדי לחקור אותו ולמסור לו מסמכים, במקום הימצאו.

(ב) שוטר רשאי לדרוש מאדם להילוות עמו לתחנת המשטרה או לזמנו לתחנת המשטרה למועד אחר שיקבע, אם נתקיימו שניים אלה:

(1) יש יסוד סביר לחשד שהוא עבר עבירה או יש הסתברות גבוהה שהוא עומד לעבור עבירה כאמור בסעיף קטן (א);

(2) הזיהוי היה בלתי מספיק, או לא ניתן לחקור אותו במקום הימצאו.

28. כפי שניתן לראות, החוק קובע כי עצם החשד שהנאשמת עברה עבירה - כפי שהתקיים אצל השוטר צרויה בעניינה של הנאשמת - הקים לו סמכות לעכב את הנאשמת במקום הימצאה על מנת לברר את זהותה או כדי לחקור אותה ולמסור לה מסמכים. עם זאת, על מנת שתקום לו סמכות להורות לנאשמת להתלוות לשוטרים לתחנת המשטרה, היה צריך להתקיים אחד משני תנאים חלופיים - זיהוי הנאשמת היה בלתי מספיק או שלא ניתן היה לחקור אותה במקום הימצאה. אין כל ספק כי אף אחד מתנאים אלה לא התקיים, שהרי הנאשמת השיבה לכל שאלות החוקרים ולא הייתה כל מניעה לחקור אותה במקום, וכפי שתיארתי לעיל זהותה הייתה ידועה היטב לשוטרים. מכאן **שהחלטתו של השוטר צרויה "לעכב את הנאשמת לתחנה" ובכך לפגוע בצורה חמורה בזכות היסוד החוקתית שלה לחירות, התקבלה ללא סמכות.**

29. די באמור לעיל כדי לקבוע שעוכבה של הנאשמת היה בלתי חוקי (וכפי שאסביר מיד כך גם מעצרה). אף על פי כן, אני מוצא מקום להעיר כי בהיבט של הפעלת שיקול הדעת בקבלת ההחלטה על העיכוב וההתלוות לתחנת המשטרה נפל פגם בפעולת המשטרה שהיה מצדיק קביעה שההחלטה שהתקבלה הייתה פסולה גם מטעם זה אף בהתעלם משאלת הסמכות.

30. כפי שצינתי כבר לעיל, מעדויות שלוש השוטרים הנוספים על צרויה שהעידו בפניי, ניתן היה להתרשם כי אין הם שלמים עם החלטתו של צרויה להורות לנאשמת להתלוות אליהם לתחנת המשטרה ובהמשך לעצור אותה. זאת, כיוון שבעת שהגיעו למקום הסתיימה כבר התקרית בין השכנים, ונראה היה שהעניינים נרגעו ולא נשקפת סכנה מיוחדת כלשהי להתלקחותם המחודשת. כמו כן, מדובר היה בשעת

ערב מאוחרת לקראת לילה. נוסף על כל אלה, כל השוטרים הבחינו בכך שהנאשמת לוקה בנפשה ושתגובותיה להתערבות המשטרה הן קיצוניות. כיצד קרה אם כן, שדווקא השוטר הוותיק ביותר בין הארבעה, ששיקול הדעת שלו אמור להיות המשוכלל ביותר, הגיע להחלטה על העיכוב ולהוראה להתלוות לתחנת המשטרה? **התשובה העולה מעדותו של צרויה היא שהוא כלל לא הפעיל שיקול דעת, אלא פעל מכוחו של כלל שעל מקורו לא הצביע, שלפיו בכל מקרה שבו יש תלונה על תקיפה יש להורות לחשוד להתלוות לשוטרים לתחנת המשטרה.**

31. חובתו של שוטר כמו של כל רשות מנהלית אחרת להפעיל שיקול דעת בטרם הוא משתמש בסמכות המוקנית לו. וודאי כאשר מדובר בסמכות לפגוע בזכות יסוד חוקתית כזכות לחירות בביטוייה הבסיסי ביותר שהוא חופש התנועה. בעניין זה חל הכלל הרגיל של המשפט המנהלי שלפיו החלטה שהתקבלה בלי שנשקלו כל השיקולים הרלבנטיים או שבקבלתה לא ניתן משקל הולם לשיקולים השונים היא החלטה בלתי סבירה (לעניין החובה לשיקול בכל מקרה מחדש את הפעלת הסמכות תוך הותרת מקום לחריגים ובמקרים המתאימים אף תוך סטייה מהנחיות פנימיות ראו: דפנה ברק-ארז, **משפט מינהלי**, כרך א' פרק 6 (בהוצאת ההוצאה לאור של לשכת עורכי הדין (2010) [20] ולעניין הסבירות ראו למשל בג"ץ 256/88 **מדאינווסט מרכז רפואי הרצליה בע"מ נ' מנכ"ל משרד הבריאות** (1989); בג"ץ 389/80 **דפי זהב בע"מ נ' רשות השידור** (1980) ובג"ץ 156/75 **פאוזי דקה נ' שר התחבורה** (1976)).

32. יתר על כן, בהקשר הספציפי של עיכוב הרי שהכלל הוא שלא לבקש מהמעוכב להתלוות אל השוטרים לתחנת המשטרה אלא לזמנו לתחנה אפילו במקרים שבהם מתקיימים התנאים שקובע חוק המעצרים כמספיקים לדרישת התלוות לתחנת המשטרה (תנאים שלא התקיימו בענייננו). זאת, כפי שנקבע בפקודת המטה הארצי של משטרת ישראל בעניין עיכוב, מעצר ושחרור (פקודה 14.01.34, סעיף 3(ב)(ג)): "ככלל, במקום שאין בכך כדי להפריע להמשך הטיפול המשטרתי, יש להעדיף זימונו של אדם לתחנת המשטרה, על פני הדרישה להילוות לשוטר [21]" או כלשונו של בית המשפט המחוזי בתל אביב: "הדרישה שבס.ק. 2 לעיל [הכוונה לסעיף 67(ב)(2) לחוק המעצרים שנוסחו הובא לעיל - א"ה] אינה דרישה טכנית פורמאלית שדי בהתקיימה כדי להקים באופן אוטומטי את דרישת הילוות לתחנת המשטרה לצרכי חקירה, משזו צריכה לקיים גם את דרישת הפגיעה המינימאלית וגם את דרישת הסבירות. ברירת המחדל הינה זימון מתואם לתחנת המשטרה, ולא דרישת הילוות מיידית" (ע"א 44886-04-15 **שלמה כהן נ' מדינת ישראל** (2017) - וראו גם ההפניות לספרות המשפטית המופיעות שם).

33. בכך שקיבל החלטה ללא הפעלת שיקול דעת וללא שקילה של כל השיקולים הרלבנטיים ומתן משקל הולם לכל אחד מהם, לא מילא השוטר צרויה את חובתו, ובפועל הגיע לתוצאה שגויה שהחמירה מאד את המצב. בצדק הדגישה בהקשר זה הסניגורית את העובדה שמרכז הכובד של האירועים בלילה הרלבנטי עבר כתוצאה מהחלטתו של צרויה לתקרית שבין הנאשמת לשוטרים, והתקרית עם השכנים נדחקה לצד.

34. עוד מראשית ימי המדינה ושנים רבות בטרם עוגנה הזכות היסודית לחירות בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, קבעו בתי המשפט כי זכותו של כל אדם להתנגד לשלילת חירותו במעצר לא חוקי: "הננו יוצאים מתוך הנחת היסוד... כי כל אדם חפשי בתנועותיו בתוך תחום המדינה וכי משום כך אסור לשלטונות, בלא צו מטעם השופט (או מטעם רשות מוסמכת אחרת) לעצור אדם לבד מבאי־אלה מקרים שהמחוקק מנה אותם... ברם, זכות יסוד זו להיות חפשי ממעצר טומנת בחובה זכות שניה, אשר בלעדיה עשויה הזכות הראשונה להתרוקן מתכנה, דהיינו: כל אדם זכאי להתנגד למעצר שעומדים לבצע נגדו שלא כחוק". (ע"פ 136/51 **מנחם פרנקל נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל**, פ"ד ה, 1602, 1605 (1951)); "הזכות לחופש תנועה, וזו ההולכת עמה בד בבד - דהיינו הזכות שבידי כל אדם להתנגד למעצר שעומדים לבצע נגדו שלא כחוק - שתי זכויות אלו משמעותן רק, כי האדם שהשתמש בהן לא עבר על החוק ושלא מגיע לו, על כן, עונש כלשהו" (ע"פ 95/51 **ש. פודמסקי נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל**, פ"ד ו, 341, 355 (1952) וראו גם למשל: המ 44/72 **ציון שמשי נ' מדינת ישראל** (1972) וע"פ 89/78 **יעקב אפנג'ר נ' מדינת ישראל** (1979)).

35. אין ספק כי הוראה על עיכוב ובמיוחד כשמצטרפת אליה הוראה להתלוות לשוטרים לתחנת המשטרה היא פגיעה חמורה בזכות היסוד לחירות, ולכן כאשר היא נעשית ללא סמכות מותר לאדם שבו היא נוגעת לסרב לעיכוב ולהתלוות לתחנת המשטרה בדיוק כפי שמותר לו להתנגד למעצר בלתי חוקי. דברים אלה היו נכונים בעת שכתבו שופטי בית המשפט העליון על הזכות לחירות בראשית ימי המדינה וקל וחומר שזהו המצב המשפטי כאשר זכות היסוד לחירות מעוגנת כזכות חוקתית בחוק יסוד. לעניין זה ראו בספרו של יעקב קדמי **על סדר הדין בפלילים**, חלק ראשון - הליכים שלפני משפט, א', עמ' 30 (2008). במקרה שבפניי שבו לא הייתה סמכות לשוטרים להורות לנאשמת להתלוות לתחנת המשטרה (וכאמור לעיל ההחלטה על עיכובה התקבלה ללא הפעלת שיקול דעת כנדרש) הייתה זו זכותה המלאה של הנאשמת לסרב להתלוות לשוטרים לתחנת המשטרה.

36. כיוון שסירובה של הנאשמת לציית להוראה נעדרת הסמכות להתלוות לתחנה היה חוקי, הוא לא יכול היה להיות בסיס חוקי למעצרה של הנאשמת. הואיל וסירוב זה היה העילה היחידה למעצרה של הנאשמת, מדובר היה במעצר בלתי חוקי, ומותר היה לנאשמת להתנגד באופן פיזי למעצרה.

37. אחרי שבחנתי את העדויות, השתכנעתי שכל שעשתה הנאשמת (כולל תוך שימוש ברגליה כמתואר לעיל) נעשה בניסיון למנוע את כבילתה באזיקים ואת הובלתה בכוח לתחנת המשטרה, ושהיא לא הפעילה כוח בלתי סביר במסגרת התנגדותה זו למעצר בלתי חוקי. כיוון שכך, **אני מזכה אותה מהאישום בתקיפת השוטרים.**

38. אשר להתבטאות המיוחסת לנאשמת כלפי צרויה בתחנת המשטרה שלפיה בפעם הבאה השכנים "יקבלו" לא רק אגרטל, אלא גם כוסות מדירתה, הרי שאני מקבל את גרסת צרויה כי הנאשמת אמרה דברים אלה שתיעד במזכרו, ואשר היא לא שללה במשפט את האפשרות שאמרה אותם (כאמור לעיל אף השתמשתי בדברים אלה כחיזוק לראיות לכך שהנאשמת זרקה את האגרטל על השכנים). מבחינה

אובייקטיבית מדובר בדברים שיש בהם כדי להפחיד או להקניט שוטר שישמע אותם סמוך לאחר שקיבל את תלונתם של השכנים על תקיפתם על ידי הנאשמת. ברור גם (ולו מכוח חזקת הכוונה) כי הדברים נאמרו כדי להפחיד או להקניט ואין ממש בטענה כי מדובר היה בקריאה לעזרה. מכאן **שדברים אלה מקיימים את יסודות עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977** (לעניין היעדר דרישה לקיומה של זיקת עניין בין שומע האיום לבין מי שבו מאיימים לפגוע ובאופן ספציפיים על איומים מעין אלה שנאמרים לאוזני שוטר ראו **פס"ד לם** הנזכר לעיל). איני סבור שדבריה אלה של הנאשמת היו חלק מהתנגדותה הלגיטימית לעיכוב, שכן הם לא עסקו כלל בנקיטת צעדים כלשהם נגד השוטר שעצר אותה, אלא בפגיעה בשכנים (בכך שונים הדברים מן המקרה שנדון בפסק דינה של השופטת טל תדמור-זמיר בת"פ (קריות) 14037-03-09 **מדינת ישראל נ' יצחק ניסים** (2011)).

39. על אף הדברים האמורים לעיל, אני סבור כי הרשעתה של הנאשמת בעבירת איומים בגין דבריה אלה תהייה בלתי צודקת בנסיבות העניין. זאת, בשל הצטברותם של שלושה גורמים: (1) האיום הושמע בעת שהנאשמת הייתה נתונה במעצר בלתי חוקי שלו היה אחראי השוטר שבאזניו הושמע האיום; (2) האיום עצמו אינו איום חמור, שכן הוא מרומז ולא מפורש והוא אינו נוגע לאדם שבאזניו הושמע או לאדם הקשור אליו בזיקת עניין מיוחדת - נראה כי כוחו של האיום הוא בעיקר בהקנטת השוטר שבאזניו הושמע ולא בהפחדתו; (3) מצבה הנפשי של הנאשמת בשעת אמירת הדברים היה כה קשה וניכר לעין שהשוטרים החליטו שלא לבצע כלפיה את הנוהל הקבוע של צילום ונטילת טביעות אצבע ודגימות די אן אי מעצורים.

40. בנסיבות אלה, שהתבררו במהלך המשפט, אני רואה בדבריה של הנאשמת לשוטר שעצר אותה שלא כדין משום זוטי דברים לפי סעיף 34"ז לחוק העונשין. כלומר, אני סבור שמדובר במעשה שהוא קל ערך - מבחינת טיב העבירה מדובר באיום מרומז שעיקרו הקנטה של השוטר בפגיעה בצד שלישי שלשוטר אין קרבה מיוחדת אליו (לשם השוואה בדרך של קל וחומר ראו פסק דינו של בית המשפט המחוזי בע"פ (מרכז) 39031-05-12 **חיים חננאל נ' מדינת ישראל** (2012)), שבו נקבע כי בנסיבות שנדונו שם של יכוח בין בני זוג, איום של גבר על בת זוגו שיתן לה אגרוף הוא מעשה קל ערך מבחינת טיבו; מבחינת נסיבותיו - האיום הושמע בעת שהנאשמת הייתה נתונה במעצר בלתי חוקי מכוח החלטתו של השוטר שאליו הופנו הדברים, ומצבה הנפשי באותה שעה היה קשה ביותר כתוצאה ממעצרה הבלתי חוקי; השוטר לא העיד בפני על תוצאות כלשהן של דבריה של הנאשמת, ויש להניח שלכל היותר מצא אותם כמקניטים, אך הם בוודאי לא הניאו אותו מפעולה כלשהי למילוי תפקידו; ומבחינת האינטרס הציבורי (ובכך העיקר) - הקנטת השוטר שעצר את הנאשמת שלא כדין תוך חריגה מסמכות אף על פי שהבחין במצבה הנפשי הקשה היא מעשה שפגיעתו אינה מתקרבת כלל לחומרת שלילת חירותה של הנאשמת תוך חריגה מסמכות, ואין אינטרס ציבורי ממשי בכך שהנאשמת תשא באחריות פלילית בגין התבטאותה. ז.

41. בהקשר זה יש להדגיש כי הסייג של זוטי דברים דורש כי יהיה מדובר במעשה שהוא קל ערך בהתחשב בכלל ארבעת ההיבטים המוזכרים בו (טיב המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי), אך מקובל לומר כי ההיבט של האינטרס הציבורי הוא החשוב שבהם (ויש שיאמרו: המכריע) - ראו לעניין זה: ע"פ

7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ** (2005) וספרו של יעקב קדמי, **על הדין בפלילים**, חלק ראשון: חלק מקדמי וחלק א': כללי, 682-683 (2012)). כאמור לעיל, אני סבור כי מהנסיבות המפורטות לעיל המעשה הרלבנטי הוא קל ערך במיוחד מבחינת האינטרס הציבורי, ולכן התבטאות זו שמבחינת לשונה הייתה יכולה בנסיבות אחרות להביא להרשעה בעבירת איומים, מהווה בנסיבות הרלבנטיות מעשה קל ערך, וקם לנאשמת סייג זוטי הדברים בעניינה.

42. אלמלא קבעתי שקם לנאשמת בהקשרה של התבטאותה המאיימת סייג זוטי הדברים הייתי שוקל לבטל אישום זה מכוחה של ההגנה מן הצדק, שכן כלשונו של סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 הגשת כתב אישום בגין מעשה זה בנסיבות שתוארו לעיל עומדת בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית (לקביעה מעין זו ראו פסק דינו של השופט שאול אבינור בת"פ (תל אביב) 29167-11-12 **מדינת ישראל נ' אנטולי קושנרנקו** (2016)).

סוף דבר

43. סיכומם של דברים הוא שאני מרשיע את הנאשמת בעבירה אחת של תקיפה ובעבירה אחת של איומים בעקבות זריקת האגרטל על השכנים והדברים שאמרה להם הנאשמת. בצד זאת אני מזכה את הנאשמת מן האישום בתקיפה הקשור בשפיכת מים על השכנים, שלא הוכח עובדתית. כמו כן אני מזכה את הנאשמת מן העבירות של תקיפת שוטר, כיוון שמעצרה היה בניגוד לחוק. מן העבירה של איומים על השוטר אני מזכה את הנאשמת, כיוון שקבעתי שקם לה סייג זוטי הדברים.

ניתנה היום, 6 בנובמבר 2017, במעמד הצדדים.

---

[1] פרוטוקול הדיון מיום 26.6.2017, עמ' 17 ש' 20-23.

[2] פרוטוקול הדיון מיום 18.7.2017, עמ' 58, ש' 14-17.

[3] שם, עמ' 60, ש' 4-6.

[4] ת/7, החל בעמ' 2, ש' 31.

[5] פרוטוקול הדיון מיום 10.7.2017, עמ' 30, ש' 12-13.

[6] פרוטוקול הדיון מ-10.7.2017, עמ' 40, ש' 30.

[7] שם, עמ' 40, ש' 6 ואילך.

[8] שם, עמ' 35, ש' 20-21.

[9] פרוטוקול הדיון מיום 10.7.2017, עמ' 35, ש' 29-31.

[10] שם, עמ' 36, שורה 13 ואילך.

[11] שם, עמ' 39, 20 ואילך.

[12] שם, החל בעמ' 41, ש' 31.

[13] שם, עמ' 43, ש' 21-22.

[14] שם, עמ' 44, ש' 3-4.

[15] פרוטוקול הדיון מיום 18.7.2017, עמ' 49, ש' 11-18.

[16] שם, עמ' 50, ש' 7-8.

[17] שם, עמ' 50, ש' 19-23.

[18] שם, החל מעמ' 58, ש' 28.

[19] שם, עמ' 60, ש' 4-6.

[20] "כאשר מוענקת לרשות מנהלית סמכות, חלה עליה חובה מתמדת ומתמשכת לשקול את הצורך בהפעלתה. המשמעות המעשית העיקרית של חובה זו היא שעל הרשות לשקול את הצורך בהפעלת הסמכות ואסור לה לקבל

החלטה מראש לגבי העמדה שתחזיק בה בעתיד באשר לאופן הפעלתה של הסמכות (וכך לפטור עצמה מבחינה נוספת של העניין)... שיקול הדעת המסור לרשות המינהלית מחייב אותה גם לבחון לגופן בקשות להקלות או לטיפול משורת הדין, ולא לדחותן על יסוד עמדה עקרונית של סירוב לחריגים... ככלל, הרשות חייבת לנהוג בהתאם להנחיותיה הפנימיות, אך חלה עליה חובה לסטות מן ההנחיות במקרה שבהם אופיו המיוחד של המקרה מחייב זאת" (עמ' 201, 205, 228).

https://www.police.gov.il/menifa/02.14.01.34_6.pdf[21]